

ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΩΜΟΣΙΕΣ

Είναι αλήθεια ή παραμύθια;

Υπάρχει κάτι σε όλα αυτά;

Περιεχόμενα

ΕΙΣΑΓΩΓΗ	3
Σήμερα όλα βγαίνουν στο φως	6
Ζωή χωρίς νόημα	7
3. ΤΟ ΚΡΑΧ ΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΩΝ ΚΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ	9
<i>Ο Δρόμος προς τον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο</i>	
<i>Η φάση πριν από την κατάρρευση</i>	11
Το καταστροφικό σύστημα του τοκισμού και του ανατοκισμού	13
Επιστροφή στον Klinksiek:	
Κοινωνίες χωρίς χρήμα	13
Τα χρέη των κρατών	13
Τι θέλουν οι global players;	14
Το χρήμα κυβερνάει τον κόσμο	14
Η φτώχεια στον κόσμο	16
Ο πόλεμος ατμομηχανή της οικονομίας	16
Υπάρχει σωτηρία;	17
Θεωρίες Συνωμοσίας;	18
Fake and real news...	19
Οι πολιτικοί και η πολιτική	20
Το υποχθόνιο σχέδιο	21
Τι σχέση έχω εγώ με τη συνωμοσία;	22

ΕΙΣΑΓΩΓΗ*

Σε **όλα** τα μήκη και πλάτη της γης υπάρχουν από αιώνων προφητείες που μιλούν για μία μεγάλη καμπή στην ανθρώπινη ιστορία κατά την οποία ο πολιτισμός που δημιούργησε ο άνθρωπος θα καταστραφεί εξ ολοκλήρου. Αλλά τι κρύβεται, αλήθεια πίσω από αυτές τις προφητείες; Αναφέρονται πραγματικά στο μέλλον μας ή αποτελούν απλώς γεννήματα της φαντασίας ή κρύβουν κάποια απάτη; Από την άλλη πλευρά υπάρχουν αντίθετα προβλέψεις και θεωρίες που υπόσχονται για το μέλλον ένα χρυσό αιώνα και μάλιστα πολλοί μιλούν για την ανατολή μίας νέας, «πνευματικής» Εποχής.

Η πρόθεση αυτού του βιβλίου είναι να υποδείξει στον αναγνώστη, στο βαθμό που δεν το έχει διαπιστώσει ήδη από μόνος του, πού οδηγούν οι οικονομικές, πολιτικές, κοινωνικές και ηθικές συνθήκες στο σύγχρονο κόσμο και τέλος, να τις παραλληλίσει με τις προρρήσεις των ενορατικών και των προφητών.

Αναμφίβολα η ιστορία της ανθρωπότητας βρίθεται από πολέμους, επιδημίες, λιμούς, σεισμούς και κάθε είδους φυσικές καταστροφές και τις τελευταίες δεκαετίες επίσης από πυρηνικά ατυχήματα. Όμως όλες αυτές οι κρίσεις ήλθαν και παρήλθαν χωρίς να έλθει μέχρι τώρα το τέλος του κόσμου, παρά τις εσχατολογικές προφητείες.. Δικαιολογημένα λοιπόν προκύπτει το ερώτημα γιατί πρέπει να έλθει στη δική μας εποχή το τέλος του κόσμου με τη μορφή που έχει σήμερα; Ωστόσο η πείρα και η λογική μάς διδάσκουν πως όταν ένας ζωντανός οργανισμός ή ένα σύστημα παρουσιάζει όλο και πιο έντονα, παρατεταμένα σημάδια φθοράς των βασικών λειτουργιών του, το τέλος του είναι κοντά. Στην περίπτωση του οργανισμού της Γης ορισμένα κύρια τέτοια σημάδια είναι τα εξής:

Ένα πρώτο πρόβλημα είναι η **παγκόσμια ύφεση στην οικονομία**. Για να είναι βιώσιμο το οικονομικό μας σύστημα πρέπει να αναπτύσσεται και να επεκτείνεται συνεχώς. Εκ των πραγμάτων όμως κάποια στιγμή φθάνει στο μέγιστο των δυνατοτήτων του, αφού δεν βρίσκονται πια νέοι πόροι, νέες αγορές κ.λπ., καθώς ο κόσμος δεν είναι ανεξάντλητος, και τότε αρχίζει η αντίστροφη πορεία. Όλοι οι παράγοντες της κοινωνίας διεθνώς από το τελευταίο νοικοκυριό έως τα πλέον ευημερούντα κράτη, είναι επιβαρημένοι με δυσβάσταχτα χρέη. Τα πανωτόκια είναι η δαμόκλειος σπάθη που απειλεί την ίδια την υπόσταση κάθε οικονομίας, όπως θα διαπιστώσουμε αργότερα. Η ύφεση σε συνδυασμό με τα μέτρα για την ορθολογική οργάνωση των επιχειρήσεων και τη συγχώνευση σε ολόένα και μεγαλύτερες εταιρείες οδηγεί σε νέες στρατιές ανέργων.

Ένα άλλο σημάδι για το αδιέξοδο της κατάστασης στην οποία έχει περιέλθει η ανθρωπότητα είναι η **μόλυνση του περιβάλλοντος**. Οι ανεπανόρθωτες καταστροφές που έχουν προκληθεί στη φύση είναι ως ένα βαθμό γνωστές. Όμως οι βλάβες που προκύπτουν για τους ανθρώπους δεν είναι γνωστές σε όλη τους την έκταση ούτε άμεσα εμφανείς.

Ένα άλλο σημάδι που προοιωνίζεται «αποκαλυπτικές» εξελίξεις αποτελούν ορισμένες **επιστημονικές ανακαλύψεις** στο πεδίο της φυσικής και της ιατρικής, όπως είναι π.χ. η **γενετική**. Τα προβλήματα που μπορούν να προκύψουν από την εκμετάλλευση των πληροφοριών που αποσπώνται από το γενετικό κώδικα έμβιων όντων δεν είναι δυνατό να υπολογιστούν ακόμη. Όμως ο τρόπος με τον οποίο ο άνθρωπος «αξιοποίησε» τις ανακαλύψεις στον τομέα της ατομικής φυσικής δικαιολογημένα μας κάνουν να φοβόμαστε τα χειρότερα. Ήδη σήμερα ένας ζωντανός οργανισμός θεωρείται ότι αποτελεί ένα πληροφοριακό υλικό που κατοχυρώνεται με

* Απόσπασμα από «ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ» εκδ. Πύρινος Κόσμος.

μία πατέντα. Η κλωνοποίηση του ανθρώπου ως μέθοδος δημιουργίας ανθρώπινων «ανταλλακτικών» ή επίσης πιθανόν μίας τάξης σκλάβων δεν ανήκει πλέον μόνο στους εφιάλτες ενός μυθιστορήματος επιστημονικής φαντασίας. Είναι επίσης γνωστό ότι γενετικά μεταλλαγμένα φυτά ή οργανισμοί μπορούν να προκαλέσουν ανυπολόγιστα βλαβερές συνέπειες στο οικοσύστημα ολόκληρου του πλανήτη.

Εύλογα ανακύπτει επομένως το ερώτημα -και όχι μόνο σε κύκλους φανατικών θρησκόληπτων- για πόσο καιρό ακόμη θα ανέχεται ο Θεός την ύβρη του ανθρώπου και θα τον αφήνει να παίζει το δημιουργό νομίζοντας ότι μπορεί να δημιουργήσει μία καλύτερη πλάση ή πότε επιτέλους θα επέμβει, προτού εκείνος καταστρέψει ανεπανόρθωτα τις βασικές προϋποθέσεις για την επιβίωσή του.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό γνώρισμα έσχατης εποχής είναι η **παρακμή του πολιτισμού** και ο εκφυλισμός των αξιών του, ένα χαρακτηριστικό που ανέκαθεν προηγείτο της κατάρρευσης ενός πολιτισμού. Και αυτή η παράμετρος επίσης θα εξεταστεί αναλυτικότερα στην εξέλιξη του βιβλίου.

Σε αυτό το σημείο θα ανοίξει μία παρένθεση για να αναφερθεί συνοπτικά ένα θέμα που έχει ενδιαφέρον για το αντικείμενο αυτού του βιβλίου καθώς ρίχνει ένα φως στο παρασκήνιο και στα κρυφά κίνητρα της προσεχούς πάλης για την κυριαρχία στον πλανήτη και στα γεγονότα που θα οδηγήσουν στον Γ' παγκόσμιο πόλεμο. Στη Βίβλο αναφέρεται η επικράτηση του κακού την έσχατη εποχή βάσει συγκεκριμένης στρατηγικής και με κατάληξη την εγκαθίδρυση μίας παγκόσμιας εξουσίας που θα στρέφεται εναντίον του Χριστού και των πιστών του. Στα επόμενα κεφάλαια θα παρουσιαστούν πάρα πολλά δεδομένα και αποκαλυπτικά στοιχεία, έτσι που ο αφυπνισμένος αναγνώστης θα μπορεί να συνάγει μόνος του τα συμπεράσματά του για τη στρατηγική του κακού. Συνάμα θα μπορεί επίσης να εξακριβώσει εάν και κατά πόσο ευσταθούν οι διάφορες θεωρίες που κάνουν λόγο για συνωμοτικές προσπάθειες συγκεκριμένων κύκλων να επιβάλουν την κυριαρχία τους στον κόσμο.

Από άποψη τεχνολογίας τα μέσα επιβολής μίας **παγκόσμιας δικτατορίας** υπάρχουν ήδη. Αυτό το σημείο θα το εξετάσουμε επίσης εκτενέστερα στην πορεία. Σύμφωνα με τις θεωρίες που μιλούν για δικτυώσεις και για συνωμοσίες σε παγκόσμια κλίμακα, τον κόσμο δεν τον κυβερνούν οι επίσημοι ηγέτες και οι πολιτικοί, αλλά μυστικές δυνάμεις που δρουν παρασκηνακά. Ως μέλη μιας τέτοιας συνωμοσίας κατονομάζονται μεταξύ άλλων οι Ιλλουμινάτοι, οι Μυημένοι, οι «διεθνείς τραπεζίτες» κ.α.

Ποιο είναι όμως το σχέδιο αυτών των υποτιθέμενων συνωμοτών; Ο μυστικός στόχος τους είναι η επιβολή ενός παγκόσμιου ολοκληρωτικού κράτους που θα εξουσιάζει ολόκληρη την ανθρωπότητα. Στο κράτος αυτό δεν θα υπάρχουν πια ξεχωριστές εθνικότητες, πολιτισμοί και θρησκείες, ενώ όλες οι ισχύουσες ηθικές και ανθρωπιστικές αξίες θα καταργηθούν.

Αντ' αυτών θα υπάρχει ένας μηχανισμός αστυνόμευσης που θα είναι παντού παρούσα. Επίσης η κατανομή τροφίμων και πηγών ενέργειας θα είναι κεντρικά ελεγχόμενη. Έτσι ο έλεγχος των μαζών, που θα είναι αμόρφωτες και θα ασχολούνται αποκλειστικά με την ικανοποίηση των υλικών αναγκών τους, θα είναι πλήρης. Για να μένουν οι μάζες αδρανείς και παθητικές θα τους προσφέρονται «άρτος και θεάματα», δηλαδή τηλεόραση, αθλητικές εκδηλώσεις, πορνογραφία, καταναλωτική κουλτούρα, βιομηχανοποιημένη ψυχαγωγία -π.χ. με τη μορφή της μουσικής-, φαρμακευτικές και ναρκωτικές ουσίες κ.α. Κάποιος θα πει με το δίκιο του ότι όλα αυτά υπάρχουν ήδη. Όσα λείπουν για να συμπληρωθεί η εικόνα θα τα δούμε στο μέλλον. Ο Τζωρτζ Όργουελ και ο Άλντους Χάξλεϋ περιγράφουν το μηχανισμό τέτοιων συστημάτων στα βιβλία τους «1984» και «Ωραίος, νέος κόσμος» αντίστοιχα. Από τη στιγμή που θα επιβληθεί μία τέτοια παγκόσμια δικτατορία, οι άρχοντες θα μπορούν να καταπνίξουν

στη γένεση της κάθε απόπειρα αντίστασης χάρη στα τεχνολογικά μέσα αστυνόμευσης που θα διαθέτουν.

Η αστυνόμευση του λαού μέσω των δυνατοτήτων της τεχνολογίας, τα σύγχρονα μέσα μαζικής ενημέρωσης και ο κεντρικός έλεγχος της κατανομής τροφίμων και ενέργειας αποτελούν τα πλεονεκτήματα μιας σύγχρονης δικτατορίας σε σχέση με το παρελθόν. Ένα παγκόσμιο κράτος με μία παγκόσμια διακυβέρνηση δεν θα κινδυνεύει πλέον από εξωτερικούς κινδύνους και έτσι θα επιβληθεί η τέλεια δικτατορία.

Σύμφωνα με τους συνωμοσιολόγους, τα μέσα που προωθούν οι μυστικές ελίτ για τη δημιουργία ενός ενιαίου, παγκόσμιου κράτους περιλαμβάνουν τη χειραγώγηση της παγκόσμιας οικονομίας, την επιβολή ψευδοδημοκρατικών καθεστώτων, τις ενώσεις κρατών όπως π.χ. είναι η Ε.Ε., το ΝΑΤΟ κλπ. και την πρόκληση πολέμων.

Βεβαίως όποιος υποστηρίζει τέτοιες θεωρίες διατρέχει τον κίνδυνο να μην τον παίρνουν σοβαρά ή να τον στιγματίζουν ως φανατικό. Είναι γεγονός ότι οι θεωρίες περί συνωμοσιών αποτελούν πρόσφορο πεδίο για κάθε είδους φανατικούς από τη δεξιά ή την αριστερά ή επίσης από φονταμενταλιστικούς θρησκευτικούς κύκλους. Κατ'εξοχήν ασπάζονται μία απλουστευτική κοσμοθεωρία όπου όλα τα κακά στον κόσμο αποδίδονται αντόματα σε μία μοναδική αιτία. Άλλωστε είναι δύσκολο να αντικρούσει κανείς τις θεωρίες περί συνωμοσιών. Επειδή συνήθως οι συνωμοσιολόγοι δεν έχουν αποδείξεις που να στηρίζουν τους ισχυρισμούς τους, προβάλλουν τη δικαιολογία ότι οι συνωμότες είναι τόσο καλά οργανωμένοι που δεν αφήνουν να διαρρεύσει τίποτα. Ούτως ή άλλως είναι δύσκολο να ελέγξει κανείς κατά πόσον είναι αληθινές οι καταγγελίες των συνωμοσιολόγων. Επιπλέον, οι θεωρίες που ξεσκεπάζουν πιθανές συνωμοσίες έχουν ως επί το πλείστον απλουστευτικά και κάπως χοντροκομμένα επιχειρήματα. Καθώς τις περισσότερες φορές υποθάλλουν τα πάθη ενάντια στους ίδιους πάντα αποδιοπομπαίους τράγους, γίνονται μάλιστα ακόμη πιο ύποπτες στα μάτια της κοινής γνώμης. Ωστόσο υπάρχουν επίσης σοβαρές προσπάθειες μελετητών που προβαίνουν σε εκτεταμένες έρευνες και επιχειρούν να στηρίξουν με αποδείξεις τις αποκαλύψεις τους.

Όποιος θέλει να ασχοληθεί εκτενέστερα με τέτοιες θεωρίες καλό είναι πάντως να έχει υπόψη του ότι συνήθως τα επιχειρήματα που θα του παρουσιαστούν θα φέρουν πολύ έντονα τη σφραγίδα του χώρου από τον οποίον προέρχονται είτε είναι η άκρα δεξιά ή η άκρα αριστερά, είτε είναι φονταμενταλιστές καθολικοί ή ορθόδοξοι, είτε αντισημίτες είτε οτιδήποτε άλλο.

Παραδείγματος χάριν είναι πολλοί που υποστηρίζουν ότι τις θέσεις κλειδιά στους Ιλλουμινάτους τις κατέχουν Εβραίοι. Αυτό, όπως και κάθε άλλη συνωμοσιολογική θεωρία, μπορεί να αληθεύει ή και όχι, γεγονός είναι ότι ένας αμύητος δύσκολα μπορεί να το αποδείξει. Για τούτο το λόγο η ενασχόληση με θεωρίες περί πιθανών συνωμοσιών αποτελεί σε τελευταία ανάλυση χάσιμο χρόνου. Είναι προτιμότερο επομένως να εμβαθύνουμε στα πραγματικά -και όχι υποθετικά- δεδομένα της οικονομίας και της πολιτικής. Ο αφυπνισμένος αναγνώστης θα 'αντιληφθεί βάσει αυτών ποιοι εξυφαίνουν πλεκτάνες και πώς. Επιπλέον με τη βοήθεια των προφητειών θα ξέρει που οδηγούν οι εξελίξεις και επίσης ποιος θα είναι ο μεγάλος συνωμότης και δολοπλόκος που θα βυθίσει τον κόσμο στο χάος για ένα διάστημα, μέχρι να μπορέσει να γεννηθεί μία νέα Εποχή.

Οι δυνάμεις που κινούν σήμερα τα νήματα στην πολιτική είναι λίγο ως πολύ γνωστές. Μία δράκα πολυεθνικές έχουν αρχίσει προ πολλού να μοιράζουν μεταξύ τους τον κόσμο. Τελευταία δεν κρύβουν το γεγονός ότι δεν τους αρκεί πλέον να επηρεάζουν την πολιτική σκηνή μόνο έμμεσα, μέσα από τα διάφορα λόμπι που χρηματοδοτούν.

...Οι οπαδοί των θεωριών περί μίας παγκόσμιας συνωμοσίας αρνούνται να πιστέψουν ότι ένα τέτοιο «κόλπο της παγκοσμιοποίησης» έχει προκύψει τυχαία από μόνο του. Κατά τη γνώμη τους πίσω ή πιο σωστά πάνω από τις πολυεθνικές υφίσταται μία ανώτερα ιστάμενη εξουσία. Το κατά πόσον αυτό αληθεύει μπορεί ίσως να απαντηθεί στα επόμενα κεφάλαια.,

Ο Νίκος Κανακάρης, στο βιβλίο του «Η Σκοτεινή Πλευρά της Παγκόσμιας Τάξης» παρατηρεί εύστοχα: «Μπορεί οι θεωρίες συνωμοσίας να μοιάζουν με παράδοξα ή ακόμη και υπερβολικά κατασκευάσματα που πλάθονται στα μυαλά φανατικών και ευφάνταστων αργόσχολων, όμως τα πράγματα δεν είναι καθόλου έτσι ή τουλάχιστον, δεν είναι πάντοτε έτσι. Οι θεωρίες συνωμοσίας έχουν απασχολήσει κατά το παρελθόν κι εξακολουθούν να απασχολούν έντονα εκατοντάδες σοβαρούς ερευνητές, πολιτικούς αναλυτές, ιστορικούς και διανοητές, οι οποίοι ακόμη κι αν δεν παραδέχονται ανοιχτά την ενασχόλησή τους με αυτού του είδους τα συνωμοσιολογικά σενάρια, τα συμπεράσματά τους ταυτίζονται σε μεγάλο βαθμό με τη βασική θεωρία συνωμοσίας για την απόπειρα επιβολής της Νέας Παγκόσμιας Τάξης».

Από τα «ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ» εκδόσεις Πύρινος Κόσμος

Στη συνέχεια θα παραθέσουμε αποσπάσματα από τις έρευνες του Γερμανού συγγραφέα Andreas Klinskiek που έχει ασχοληθεί μ.ά. εμπειριστατωμένα με το θέμα των συνωμοσιολογιών και των προφητειών. Ο αναγνώστης θα κρίνει στο τέλος εάν και κατά πόσον τα συμπεράσματα του Klinskiek ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα και εάν έχουν σημασία και για τη δική του ζωή.

*Σ.τ.μ. Οι ενδιάμεσοι τίτλοι είναι από τους μεταφραστές.

Σήμερα όλα βγαίνουν στο φως

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τα γεγονότα που είναι καταλυτικά για τον κάθε άνθρωπο όπως και για όλη την ανθρωπότητα βρίσκονται ήδη σε εξέλιξη σε πλήρες Φως και δεν κρύβονται πια συμβολικά στα προφητικά βιβλία ή υποθετικά στα συνωμοσιολογικά βιβλία. Είναι ολοφάνερη η κατάρρευση των αξιών μέρα με τη μέρα από κοινωνική, ηθική και πνευματική – θρησκευτική άποψη. Τη θέση τους πια καταλαμβάνουν κυρίως επιφανειακές – εξωτερικές (βλ. κοσμικές υλιστικές «αξίες»). Το καταστροφικό κενό που προκύπτει αφήνει το άτομο χωρίς προσανατολισμό και έρμαιο πνευματικών δυνάμεων για τις οποίες σήμερα δεν πιστεύει καν ότι υπάρχουν.

Όπως η φωτιά έβγαλε τον προαδαμικό άνθρωπο από το σκοτάδι και το κρύο, έτσι και το ηλεκτρικό πυρ επαναστατικοποίησε την ανθρώπινη κοινωνία Χάρη στην τεχνολογία των ηλεκτρονικών υπολογιστών ο παλαιότερα μεγάλος πλανήτης Γη συρρικνώθηκε σε ένα παγκόσμιο χωριό. Στην εποχή της πληροφορικής το ζητούμενο πλέον για τον κάθε πολίτη είναι πώς να μην πνιγεί από το τσουνάμι των πληροφοριών και αντ' αυτού να ξεχωρίσει τις αληθινές από τις ψεύτικες ή αχρείαστες πληροφορίες. Επιπλέον η τεχνολογική επανάσταση σήμαινε οικονομική ανάπτυξη και μία πρωτοφανή υλική ευημερία με αποτέλεσμα να ξεχαστεί το περίφημο νόημα της ζωής. Γιατί όπως όλα στη Γη, έτσι και η τεχνολογική πρόοδος είναι ένα δίκικο μαχαίρι για το οποίο δεν μπορούμε να πούμε ακόμη με σιγουριά τι είδους συνέπειες θα έχει στο μέλλον. Το σενάριο του Όργουελ στο "1984" είναι μια ναΐφ παιδική ζωγραφιά σε

σύγκριση με τις τεχνολογικές δυνατότητες ελέγχου όλης της ανθρωπότητας από τα παγκόσμια κέντρα εξουσίας. Ένας απόλυτα διαφανής άνθρωπος παρακολουθείται και ελέγχεται πλήρως σε όλη τη Γη σε κάθε καθεστώς. Πράγματι αποδεικνύεται ότι με τη συνεργεία από τα media κάθε λογής οι μηχανισμοί χειραγώγησης των πολιτών έχουν προετοιμαστεί και τεθεί σε λειτουργία από πολύ παλιά. Έτσι ενώ ο άνθρωπος νομίζει ότι είναι πιο ελεύθερος από κάθε άλλη φορά στην ιστορία, στην πραγματικότητα συμβαίνει το αντίθετο με τίμημα την ελεύθερη πνευματική ολοκλήρωσή του.

Ζωή χωρίς νόημα

Σήμερα πολύ λίγοι αναζητούν ή γνωρίζουν τη σχέση με τον εσωτερικό εαυτό τους. Η αυτογνωσία, η επίγνωση της αθανασίας της ψυχής έχει υποσκελιστεί από την ασφάλεια ζωής. Μπορεί ο Μεσαίωνας με τις δεισιδαιμονίες και τα εκκλησιαστικά δόγματα να τέλειωσε με το διαφωτισμό στην ευρώπη, όμως μαζί με τα ξερά κήκαν και τα χλωρά. Η ανθρώπινη νοημοσύνη αναγορεύτηκε σε αρχή και κριτήριο των πάντων σε όλο το σύμπαν ενώ όπως είχε πει και ο Σέξπηρ ανάμεσα σε Γη και Ουρανό υπάρχουν πολλά αόρατα πράγματα που δεν μπορεί καν να τα φανταστεί το ανθρώπινο μυαλό.

Πυθαγόρας και Πλάτωνας VS Αριστοτέλης και Καρτέσιος

Ο Πυθαγόρας και ο Πλάτωνας έβλεπαν τον κόσμο ολιστικά και μεταφυσικά. Ο Αριστοτέλης τον στήριξε στη λογική. Αυτή η μονόπλευρη στήριξη οδήγησε σήμερα στη μοντέρνα επιστήμη με τους αμέτρητους τομείς εξειδίκευσης και ορολογίες που καταλαβαίνουν μόνο οι ειδικοί του κάθε τομέα χωρίς μία συνολική-ολιστική εικόνα.

Καρτέσιος και Νεύτωνας θεμελίωσαν την εμπειρική επιστήμη που διατείνεται ότι χαρακτηρίζεται από λογική και αντικειμενικότητα και ότι παρέχει απτές απόλυτες αλήθειες. Όμως αυτές οι "απόλυτες αλήθειες" βασίζονται σε ό, τι μπορεί να μετρηθεί και να ζυγιστεί, παραβλέποντας ότι πίσω από την υλική υπόσταση υπάρχει ένα υπερφυσικό υπόβαθρο.

Έτσι θεμελιώθηκε η υλιστική κοσμοθεωρία της σύγχρονης εποχής. Ο Νεύτωνας επινόησε μια θεωρία μαθηματικών περί της δομής του σύμπαντος, η οποία ισχύει ακόμη. Μία βασική υπόθεση της θεωρίας αυτής λέει ότι ζωή και σύμπαν προέκυψαν τυχαία, πράγμα που αποκλείει ένα σοφό σχέδιο ενός παντοδύναμου Θεού. Αυτή η μηχανιστική κοσμοαντίληψη περιορίζει τη ζωή σε ένα υλικό, μετρήσιμο φαινόμενο χωρίς καμία πνευματικότητα. Το αίσθημα της προστασίας από την αγάπη ενός θεού πατέρα αντικαθίσταται από μία αίσθηση αποξένωσης και μοναξιάς. Ο απομονωμένος άνθρωπος «σώζων εαυτόν σωθήτω», ένας εναντίον όλων· η περιουσία και η εξωτερική εμφάνιση μετρούν περισσότερο από τον χαρακτήρα γι' αυτό πολλοί άνθρωποι έχουν περισσότερη σχέση με τη μόδα ή με το αυτοκίνητό τους παρά με τον εαυτό τους.

Ένα κραυγαλέο παράδειγμα είναι η σύγχρονη ιατρική, μία βιομηχανία δισεκατομμυρίων. Οι πετροχημικές φαρμακευτικές εταιρείες, στενά συνδεδεμένες με τη βιομηχανία πετρελαιοειδών ήδη πριν από έναν αιώνα παραγκώνισαν δοκιμασμένες ανά τους αιώνες θεραπείες, όπως τα ιαματικά λουτρά. Η συνάρτηση ψυχής και σώματος εξοβελίστηκε. Στη σύγχρονη ιατρική ό,τι δεν είναι μέρος του σώματος, όπως π.χ. η συνείδηση, δεν υφίσταται απλά. Τα αισθήματα θεωρούνται νευροχημικές διαδικασίες στον εγκέφαλο.

Οι εξελίξεις στις προηγμένες κοινωνίες τους τελευταίους αιώνες απήγαγαν την επιστήμη σε υποκατάστατο της θρησκείας, μιας θρησκείας, της οποίας τα

δόγματα έχουν την αξίωση να θεωρούνται αλάθητα, μολονότι επίσης στηρίζονται εν πολλοίς σε υποθέσεις. Αυτή η αστήρικτη μονομέρεια είναι εμφανέστατη πχ. στην ιατρική επιστήμη. Γι' αυτήν λ.χ., η καρδιά, που απαρχής κόσμου ήταν το κέντρο της αγάπης και της ζωής είναι απλώς ένας μυς, ενώ το πνεύμα αποτελεί απλώς μία λειτουργία των νευρώνων του εγκεφάλου.

Είναι απορίας άξιο προφανώς το αν και κατά πόσον αυτές οι αλλαγές στη συνείδηση του ανθρώπου είναι ετεροκατευθυνόμενες βάσει ενός πολιτικού σχεδίου. Για παράδειγμα η κβαντική θεωρία του Μαξ Πλανκ απέδειξε πριν έναν αιώνα ότι σε τελευταία ανάλυση τα άτομα δεν συνίστανται από ύλη αλλά από ενέργεια. Παρολαυτά αυτή η γνώση δεν κλόνησε τα θεμέλια της υλιστικής κοσμοθεωρίας.

Η κατεστημένη επιστήμη και η σύγχρονη «προηγμένη» κοινωνία στηρίζονται σε θεωρίες, οι οποίες είναι λάθος σε πολλά σημεία τους. Ιδιαίτερα η θεωρία του big bang, η θεωρία της σχετικότητας και η δαρβινιστική θεωρία της εξέλιξης προβάλλουν λανθασμένες εικασίες. Το κοινό σε όλες αυτές τις θεωρίες είναι η υπόθεση ότι σύμπαν και ζωή προέκυψαν τυχαία. Η υπόθεση αυτή αγνοεί ηθελημένα την τέλεια τάξη και αρμονία που παρουσιάζει το καθετί στο σύμπαν, από το πιο μικρό ως το πιο μεγάλο. Μία τέτοια τάξη μπορεί να προέρχεται μόνο από μία λογική πανίσχυρη δημιουργική δύναμη ενός Θεού. Σε τελευταία ανάλυση ο καθένας μπορεί να αναρωτηθεί λογικά μήπως η θεωρία περί τυχαίας προέλευσης της ζωής τελικά είναι πολύ πιο απίθανη και απίστευτη από την ύπαρξη ενός θεϊκού σχεδιασμού. Και εάν ναι αυτό οδηγεί εύλογα στην υποψία ότι από πίσω τους κρύβεται ένας ανθρώπινος σχεδιασμός που χειραγωγεί επιστήμες, πολιτικούς θεσμούς διανοούμενους, ΜΜΕ κλπ. για να επιβάλλει μία συγκεκριμένη ιδεολογία. Αργότερα θα δούμε για ποιο σκοπό...

Ως παράδειγμα για του λόγου το αληθές, θα αναφέρουμε το έργο του Δαρβίνου (1809-1882) που εξυπηρέτησε άριστα τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Ανάγοντας τον ανήλεο ανταγωνισμό σε νόμο της φύσης, νομιμοποίησε την εκμετάλλευση και την κακοποίηση του ασθενέστερου από το πιο ισχυρό με τον ισχυρισμό μάλιστα ότι αυτό είναι προς όφελος του συνόλου. (Βλέπε π. χ. τα γραπτά του Νίτσε και του Χίτλερ που εμπνεύστηκαν από τον Darwin).

Στο βιβλίο του Η καταγωγή του Ανθρώπου και η Επιλογή Σχετικά με το Φύλο (1874) ο Δαρβίνος πρόσθεσε στην αρχή της φυσικής επιλογής και την αρχή της επιλογής σε ό, τι αφορά το φύλο και κατέληξε ότι ο άνθρωπος όπως και άλλα θηλαστικά προέρχονται από έναν κοινό, χαμηλότερου σταδίου, πρόγονο. Έτσι η δαρβινική θεωρία της εξέλιξης μέσω της επικράτησης του δυνατού έναντι του ασθενέστερου προσέφερε τη δικαιολογία στους ισχυρούς να κατακλέβουν και να σκοτώνουν τους ανίσχυρους λαούς. Επιπλέον συνετέλεσε στη μεταβολή της αυτοσυνείδησης του ανθρώπου με συνέπεια να μην θεωρεί πλέον τον εαυτό του πνευματικό ον, δημιούργημα του Θεού κατ' εικόνα και ομοίωση του, αλλά για έναν «τυχάρπαστο απόγονο πιθήκων».

Αυτή η ιδέα είναι πιο επικίνδυνη και από τις ιδεοληψίες των Ναζιστών που έχουν ξεπεραστεί, γιατί παράγει διαρκώς νέους καρπούς...

Στην πραγματικότητα αυτές οι «επιστημονικές θεωρίες» προάγονται υποβολιμαία και εσκεμμένα από εκείνους που κρατούν τα νήματα τόσο στην παγκόσμια πολιτική όσο και στην ιδιωτική σφαίρα του καθενός. Γιατί με απλά λόγια, εξυπηρετούν το σκοπό τους, που είναι να αποκομίσουν τις μάζες, για να γίνουν όσο το δυνατόν πιο πολύ χειραγωγήσιμες.

Στη συνέχεια αυτών των κειμένων θα διασαφηνιστεί πολύ καθαρά ότι υπεύθυνοι για τον όλο και ταχύτερο υλιστικό κατήφορο και θάνατο του κόσμου μας, είναι τα συμφέροντα ομάδων εξουσίας. Αυτή δε την εξουσία την ασκούν με

πολιτικούς που είναι μαριονέτες στα χέρια τους, με celebrities ανδρείκελα και με ΜΜΕ που διαμορφώνουν ανελεύθερους, ανεγκέφαλους καταναλωτές.

Γι' αυτόν το λόγο υποσκάπτουν όπου μπορούν τη μοναδική εξουσία που μπορεί ν' αντισταθεί στα εωσφορικής έμπνευσης σχέδιά τους, την πίστη στον Θεό και την εφαρμογή της εντολής για την αγάπη.

Ήδη στην αρχαία Ρώμη οι πατρίκιοι ξεγελούσαν τους πληβείους με άρτο και θεάματα. Στην ίδια βάση οι σημερινοί πατρίκιοι δημιούργησαν την πολύ πιο αποτελεσματική βιομηχανία του Θεάματος η οποία, εκτός από τη χειραγώγηση της «πλέμπας», αποδίδει πολλά δις παγκοσμίως.

Καλλιτέχνες αληθινοί ή υποτιθέμενοι, «άνθρωποι του πνεύματος» αθλητές κλπ. χωρίς να το αντιλαμβάνονται στην πλειοψηφία τους ούτε οι ίδιοι, συντελούν στην απονάρκωση των μαζών ώστε να μην είναι σε θέση να συνειδητοποιήσουν τι διεξάγεται παγκόσμια στα παρασκήνια: Το πώς το παγκόσμιο κεφάλαιο μετατρέπεται σε παγκόσμια εξουσία.

Θα δείξουμε στη συνέχεια το πώς αυτό το σχέδιο, που τείνει προς την ολοκλήρωσή του, εξυφαίνεται απαρχής κόσμου και προωθείται από πανάρχαιες μυστικές εταιρείες. Ο εωσφόρος, ο όφις ο αρχαίος, θέλει να πραγματοποιήσει το προαιώνιο όνειρό του: να γίνει απόλυτος κυρίαρχος του κόσμου και του κάθε ατόμου».

Ένα κυρίαρχο φαινόμενο της υδροκέφαλης αυτοκαταστροφικής ιδεολογίας της εποχής είναι ο τούρμπο καπιταλισμός. Θα δούμε στη συνέχεια τι κρύβεται πίσω από τα άδηλα κίνητρά του. Εδώ θα γίνει μία παρένθεση στην ανάλυση του Klinksiek, για να παρεμβληθεί το τρίτο κεφάλαιο από τα «Σημεία των Καιρών» για τις κρυφές πλευρές της οικονομικής πολιτικής.

3.

ΤΟ ΚΡΑΧ ΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΩΝ ΚΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Ο Δρόμος προς τον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο

του Guenter Hannich

«Είναι απόλυτα δικαιολογημένο που ο τοκογλύφος είναι μισητός, γιατί εδώ το ίδιο το χρήμα είναι η πηγή της απόκτησης και δεν χρησιμοποιείται για τον σκοπό που επινοήθηκε. Διότι το χρήμα δημιουργήθηκε για την ανταλλαγή προϊόντων, ενώ ο τόκος το πολλαπλασιάζει... Ο τόκος όμως είναι χρήμα από χρήμα, και γι' αυτό είναι ο πιο ενάντιος στη φύση από όλους τους κλάδους παραγωγής.»

Αριστοτέλης, Έλληνας φιλόσοφος

Η παγκόσμια τάξη θεωρείται σήμερα ασφαλής και γενικά πιστεύεται ότι η ανθρωπότητα έχει μάθει από τα λάθη του παρελθόντος. Μετά την κατάρρευση του κομμουνισμού και την εξομάλυνση των σχέσεων ανάμεσα στο ανατολικό και στο δυτικό μπλοκ, φαίνεται να μην υπάρχει καμία άλλη εναλλακτική λύση πλέον εκτός από το καπιταλιστικό σύστημα που δείχνει να έχει επικρατήσει οριστικά. Κατά τους ιθύνοντες η «χρυσή εποχή» μας χαρακτηρίζεται από διαρκή οικονομική ανάπτυξη και σταθερότητα, πράγμα που μακροπρόθεσμα θα οδηγήσει όλους τους ανθρώπους σε

ένα ευτυχισμένο μέλλον μέσα σε ευημερία και ειρήνη.

Όμως εκείνο που εσκεμμένα παραβλέπεται συνήθως από τα ΜΜΕ στους σχετικούς διθυράμβους είναι οι βάσεις πάνω στις οποίες λειτουργεί το σύστημα αυτό. Ωστόσο όποιος καταλαβαίνει με ποιους μηχανισμούς λειτουργεί το σύστημα καταλαβαίνει επίσης ότι ο αποφασιστικός παράγοντας που κινεί τις εξελίξεις στην ανθρώπινη ιστορία είναι η ιδιαίτερη ικανότητα του χρήματος να γεννά άλλο χρήμα. Ο καπιταλισμός είναι αναγκασμένος να επεκτείνεται διαρκώς, ειδάλλως έρχεται πολύ γρήγορα η διάλυσή του. Το οικονομικό μας σύστημα είναι σαν ένα καρκίνωμα που πρέπει να εξαπλώνεται διαρκώς περισσότερο στον οργανισμό της κοινωνίας των ανθρώπων για να μπορεί να μείνει στη ζωή. Όμως σε ένα πεπερασμένο μέγεθος, όπως είναι ο κόσμος μας, δεν μπορεί να υπάρξει απεριόριστη επέκταση και αύξηση. Κατά συνέπεια, εφόσον παραμένουν εν ισχύ αυτοί οι καταστροφικοί μηχανισμοί, η σύγχρονη οικονομία αναγκαστικά είναι καταδικασμένη να διαλυθεί εκ των έσω.

Οι περισσότεροι άνθρωποι θεωρούν δεδομένη τη λειτουργία του χρηματοοικονομικού μας συστήματος και γι' αυτό πιστεύουν ότι δεν χρειάζεται να σπάσουν το κεφάλι τους για το πώς λειτουργεί. Τα ΜΜΕ ενισχύουν αυτή τη στάση καθώς το μήνυμα που διοχετεύουν στο κοινό είναι: «Αφήστε στους ειδήμονες ό,τι έχει σχέση με τα οικονομικά θέματα». Εύλογα δημιουργείται η εντύπωση πως υπάρχουν ορισμένοι κύκλοι που δεν θέλουν να υπάρξει μία ευρύτερη ενασχόληση με αυτά τα θέματα. Εντούτοις, εάν κάποιος θέλει να καταλαβαίνει τα γεγονότα στον κόσμο μας και να προβλέψει τη μελλοντική τους πορεία, είναι υποχρεωμένος να εμβαθύνει στην εξειδικευμένη λειτουργία του χρήματος στη σύγχρονη παγκόσμια κοινωνία.

Κοινή διαπίστωση είναι ότι όλες οι εξελίξεις, είτε κοινωνικές είτε οικονομικές, τρέχουν με ολοένα ταχύτερο ρυθμό. Έτσι π.χ. ενώ αρχικά χρειάστηκαν σχεδόν σαράντα χρόνια ώσπου να ανέλθει στο ένα τρισ. μάρκα (περίπου 500 δισεκατομμύρια ευρώ) το δημόσιο χρέος της Γερμανίας, στη συνέχεια διπλασιάστηκε μέσα σε έξι μόνο χρόνια. Ανάλογοι ρυθμοί αύξησης ισχύουν για την ανεργία, την επέκταση της φτώχειας σε ολοένα ευρύτερα κοινωνικά στρώματα, την καταστροφή του περιβάλλοντος κ.α. Ο καθένας έχει την εντύπωση σήμερα ότι ο χρόνος τρέχει με αστραπιαία ταχύτητα χωρίς να υπάρχει κάποια προφανής εξήγηση γι' αυτό. Παράλληλα όμως με την αυξανόμενη ταχύτητα των οικονομικών και κοινωνικών εξελίξεων αυξάνονται αυτόματα και οι κίνδυνοι που απειλούν την ισορροπία του συστήματος. Η κατάσταση μοιάζει με ένα αυτοκίνητο που αναπτύσσει ολοένα και μεγαλύτερη ταχύτητα. Ενώ στην αρχή, όσο έχει μικρή ταχύτητα, είναι σχετικά εύκολο να αποφύγει τη σύγκρουση με διάφορα εμπόδια στο δρόμο του, αργότερα η παραμικρή λανθασμένη κίνηση μπορεί να βγάλει το όχημα βίαια από την πορεία του.

Κάθε ζωντανό ον για παράδειγμα, αρχικά μεγαλώνει πολύ γρήγορα, με την πάροδο του χρόνου η ταχύτητα της ανάπτυξής του μειώνεται και τέλος, όταν σταθεροποιηθεί στο ιδανικό του μέγεθος παύει τελείως. Κάθε οργανισμός στη φύση που έχει ραγδαία ανάπτυξη τελικά αυτοκαταστρέφεται. Το παράδειγμα με τα καρκινικά κύτταρα που πολλαπλασιάζονται ολοένα και ταχύτερα μέχρι την ολοκληρωτική καταστροφή του οργανισμού είναι εύγλωτο. Επομένως κάθε οργανισμός ή σύστημα που δεν ισορροπεί σε ένα σταθερό μέγεθος είναι εξορισμού καταδικασμένο να καταστραφεί, δοθέντος του ότι στον πραγματικό, περιορισμένο κόσμο δεν μπορεί να υπάρξει απεριόριστη ανάπτυξη. Αυτό ισχύει, όπως θα δούμε, κατά μείζονα λόγο για το οικονομικό μας σύστημα, όπου επίσης υπάρχει ένας παράγοντας που πιέζει για ταχείς ρυθμούς ανάπτυξης. Η βάση της οικονομίας μας είναι το χρήμα, αφού το χρήμα αποτελεί το μέσον ανταλλαγής. Ως εκ τούτου λοιπόν είναι λογικό να αναζητήσουμε τον προβληματικό παράγοντα στη βάση του συστήμα-

τος. Καταρχάς θα πρέπει να λάβουμε υπόψη μας ότι σήμερα το χρήμα προσφέρεται για δανεισμό ή για επένδυση μόνο όταν η απόδοση του τόκου είναι αρκετά υψηλή. Όμως αυτό το τοκοφόρο σύστημα με την πάροδο του χρόνου αναγκαστικά γίνεται ασταθέστερο και στο τέλος είναι αναγκασμένο να καταρρεύσει. Ας το δούμε παραστατικά με ένα απλό παράδειγμα. Εάν π.χ. το έτος 0 ο Ιωσήφ είχε τοποθετήσει 0,5 του λεπτού με 5% επιτόκιο, η απόδοση των τόκων το έτος 1466 θα ισοδυναμούσε ήδη με μία υδρόγειο σφαίρα εξολοκλήρου από χρυσό. Το έτος 1990 θα είχαν γίνει 134 δισεκατομμύρια χρυσές γήινες σφαίρες από τους τόκους. Σήμερα θα ήταν ένας ασύλληπτος αριθμός από 200 δισ. γήινες σφαίρες από χρυσό.

Με ένα παρόμοιο υπολογισμό ο αναλυτής επενδύσεων Μαρκ Φάμπερ απέδειξε ότι δεν υπάρχει καμία τοποθέτηση χρημάτων που να αυξάνεται απεριόριστα. Ο Φάμπερ έκανε την υπόθεση ότι το έτος 1000 μ.Χ. έγινε τοποθέτηση ενός δολαρίου με επιτόκιο 5%. Σήμερα η απόδοση αυτής της τοποθέτησης θα ήταν τέσσερα εκατομμύρια φορές περισσότερο από το συνολικό ακαθάριστο εθνικό προϊόν όλων των κρατών του πλανήτη. Από αυτά τα δύο παραδείγματα είναι σαφές ότι ένα σύστημα που στηρίζεται στον τοκισμό του χρήματος μπορεί να λειτουργήσει μόνο λίγες δεκαετίες και μετά με βάση την απλή αριθμητική θα καταρρεύσει. Ως εκ τούτου πρόκειται για ένα σύστημα με ημερομηνία λήξης, καθόσον διατηρείται μόνο όσο οι καταθέσεις είναι μεγαλύτερες από τους τόκους που πρέπει να πληρωθούν.

Η φάση πριν από την κατάρρευση

«Η κίνηση του χρήματος κατέχει προνομιά θέση στο οικονομικό σύστημα. Ούτως ή άλλως, το κεφάλαιο διαθέτει μεγαλύτερη κινητικότητα από άλλα μέσα παραγωγής, η χρηματοοικονομική ικανότητα όμως είναι ακόμη πιο κινητική από τις άμεσες επενδύσεις. Πηγαίνει εκεί όπου αναμένει να βρει τη μεγίστη αμοιβή.

George Soros, κερδοσκόπος

Το πιο ευδιάκριτο σημάδι για το γεγονός ότι το χρηματοπιστωτικό σύστημα οδεύει προς την κατάρρευση είναι η μεγάλη απόκλιση μεταξύ χρηματικής περιουσίας και χρέους. Σήμερα, κάθε ευρώ που αποτελεί μέρος μιας περιουσίας είναι επενδεδυμένο ή κατατεθειμένο με τόκο. Η χρηματική περιουσία αυξάνεται κάθε χρόνο εξ αιτίας των τόκων. Το χρήμα που έχει αυξηθεί κατ' αυτόν τον τρόπο πρέπει να μπορεί να κινείται συνεχώς προκειμένου να εξακολουθήσει η απόδοση των τόκων. Το ποσόν που έχει κάποιος από κέρδη τόκων είναι το ποσόν με το οποίο χρεώνεται κάποιος άλλος. Δημιουργείται επομένως μία καταναγκαστική χρέωση, καθώς τα κέρδη των τόκων οδηγούν αναπόφευκτα σε αύξηση του γενικού συνολικού χρέους. Για το λόγο αυτόν, δεν είναι ποτέ εφικτή η εξόφληση των χρεών, αντίθετα, τα χρέη αυξάνονται εκρηκτικά καταλήγοντας στη χρεοκοπία.

Στον όρο «συνολικό χρέος» συμπεριλαμβάνονται οι οφειλές του κράτους, των επιχειρήσεων και των ιδιωτικών νοικοκυριών, ενώ στο μεταξύ οι τόκοι των υποχρεώσεων δεν είναι πλέον δυνατόν να καταβληθούν. Έτσι, πρέπει να αναληφθούν νέες πιστώσεις προκειμένου να καλυφθούν τα χρέη. Τότε εμφανίζεται το φαινόμενο του ανατοκισμού, δηλαδή οι συσσωρευμένοι τόκοι συμπεριλαμβάνονται στο επόμενο έτος στο κεφάλαιο που τοκίζεται. Εξ αιτίας τούτου, στη Γερμανία το συνολικό χρέος αυξάνεται κατά 10% ετησίως, πράγμα που σημαίνει ότι διπλασιάζεται σχεδόν κάθε επτά χρόνια! Πρέπει να επισημανθεί ότι το χρέος των δανειοληπτών και η χρηματική περιουσία των δανειοδοτών αυξάνονται

κατά ακριβώς το ίδιο ποσόν, εφ' όσον η αύξηση των χρηματικών επενδύσεων της πλούσιας μειοψηφίας σημαίνει αναγκαστικά για την εθνική οικονομία παρόμοια αυξανόμενη ανάληψη πιστώσεων.

Οι τόκοι, για τους οποίους εργάζεται η πλειοψηφία του πληθυσμού εξ αιτίας της χρέωσης του κράτους, της οικονομίας και των ιδιωτικών νοικοκυριών, αντικατοπτρίζονται σε πιστώσεις για τους τοκιστές, πράγμα που τους αποφέρει ακόμη μεγαλύτερους τόκους την επόμενη χρονιά. Επειδή εδώ πρόκειται για αύξηση που προέρχεται από ανατοκισμό, η αύξηση της απόκλισης μεταξύ χρέους και χρηματικής περιουσίας επιταχύνεται κι έτσι η ψαλίδα μεταξύ φτωχών και πλούσιων ανοίγει όλο και πιο γρήγορα! Αυτό μπορεί κανείς να το δει από τη σαφή αύξηση της συνολικής χρηματικής περιουσίας και του συνολικού χρέους μεταξύ 1990-1995 σε σύγκριση με τα προηγούμενα έτη στη Γερμανία. Στα χρόνια της ανάπτυξης κατά τις δεκαετίες του 60 και του 70, ήταν ακόμη εφικτή η αντιστάθμιση της αύξησης του βάρους των τόκων μέσω της αύξησης της οικονομικής ανάπτυξης, σήμερα όμως η αύξηση της παραγωγικότητας υπολείπεται όλο και πιο πολύ της αύξησης της επιβάρυνσης από τους τόκους. Έτσι η «εξοικονόμηση» πρέπει να γίνει σε άλλους τομείς. Ωστόσο, από άποψη εθνικής οικονομίας δεν είναι εφικτή η απάλειψη των χρεών μέσω της λιτότητας, την οποία προπαγανδίζουν σήμερα οι πολιτικοί και τα μέσα ενημέρωσης.

Επίσης, δεν δίδεται επαρκής σημασία και στο γεγονός ότι η συγκέντρωση όλο και μεγαλύτερης περιουσίας σε λίγα άτομα δημιουργεί αυτόματα ένα μονοπώλιο ισχύος. Μια αντιπροσωπευτική εικόνα των εξουσιαστικών κύκλων και των κρυμμένων αιτιών που επηρεάζουν το χρηματοοικονομικό σύστημα έδωσε ο Vincent Vickers, ο διευθυντής της Bank of England κατά τα έτη 1910-1919. Ο Vincent Vickers καταφέρθηκε λίγο πριν πεθάνει με εξαιρετικά δριμύ λόγο εναντίον του καπιταλιστικού οικονομικού συστήματος. Σύμφωνα με τον Vickers, το κεφάλαιο θέλει μόνο ένα: να κάνει να χρεωθεί όλος ο κόσμος όσο γίνεται περισσότερο: «Όσο μεγαλύτερο είναι το χρέος του λαού, τόσο μεγαλύτερο είναι και το κέρδος όσων δανείζουν χρήματα και, παρόμοια, της παγκόσμιας χρηματαγοράς... Η ευημερία των δανειστών εξαρτάται σχεδόν αποκλειστικά από τα χρέη των άλλων... Το μόνιμο σύνθημα των δανειστών είναι «όποιος έχει, σε εκείνον θα δοθεί». Ο διευθυντής της Τράπεζας της Αγγλίας υπογράμμισε με σαφήνεια ότι ο χρηματοοικονομικός κλάδος δεν είναι καθόλου παραγωγικός: «Όλοι αυτοί οι μεσίτες μετοχών, οι χρηματιστές και οι σχετικοί επαγγελματίες, όλοι όσοι κερδοσκοπούν με χρήμα ή χρυσό, όσοι δανείζουν χρήμα, οι χρηματομεσίτες, όλες οι τράπεζες και οι ασφαλιστικές εταιρίες δεν παράγουν απολύτως τίποτα. Είναι οι κηφήνες της κοινότητας των λαών μας. Ζουν και εξαρτώνται αποκλειστικά και μόνο από το μέλι που μαζεύουν άλλοι: ζουν σε βάρος του εργαζόμενου λαού».

Πολλοί αναρωτιούνται γιατί η οικονομία πρέπει τελικά να αναπτύσσεται διαρκώς, τη στιγμή που στον κόσμο της πραγματικότητας τίποτα δεν μπορεί να μεγαλώνει απεριόριστα χωρίς να καταλήξει στην καταστροφή. Δεν είναι τυχαίο που μία γερμανική παροιμία λέει «δεν υπάρχει δέντρο που να ψηλώνει μέχρι τον ουρανό»! Ωστόσο επειδή η αγοραστική δύναμη του λαού είναι περιορισμένη, πρέπει να δημιουργούνται διαρκώς νέες, τεχνητές επιθυμίες για να καταναλωθούν τα βουνά της παραγωγής που συνεχώς μεγαλώνουν. Αυτό γίνεται με μια ολοένα και πιο επιθετική διαφήμιση, με συχνές εναλλαγές φαινομένων που γίνονται μόδα και με τα προϊόντα μίας χρήσεως. Ο παρακάτω συλλογισμός δείχνει καθαρά πόσο

καταστροφική είναι η επίδραση που έχει στο περιβάλλον μία εκθετικής μορφής ανάπτυξη: με πρόχειρους υπολογισμούς, τα αποθέματα ορυκτών καυσίμων που υποτίθεται πως υπάρχουν επαρκούν με τον σημερινό ρυθμό κατανάλωσης για 100 ακόμα χρόνια. Εάν η κατανάλωση αυξηθεί μόλις 5% ετησίως, τα αποθέματα αυτά θα έχουν ήδη καταναλωθεί σε 81 χρόνια! Ο λόγος που η οικονομία μας πρέπει να αναπτύσσεται είναι ότι για την πλειοψηφία του πληθυσμού το μερίδιό της στην προστιθέμενη αξία μειώνεται διαρκώς προς χάριν του ανατοκισμού του κεφαλαίου. Για να μπορέσουν να ανταπεξέλθουν στην επιβάρυνση των τόκων, οι επιχειρήσεις αναγκάζονται λόγω της υπερχρέωσης - παράλληλα με την μείωση του προσωπικού και την οικονομία ως προς τα περιβαλλοντικά μέτρα - να αυξάνουν διαρκώς την παραγωγικότητά τους.

Οι εργαζόμενοι θα έπεφταν σε πολύ επίσης σύντομο χρονικό διάστημα σε φτώχεια εάν δεν υπήρχε οικονομική αύξηση. Για το λόγο αυτόν, οι πολιτικοί και οικονομικοί φορείς λήψης αποφάσεων προσπαθούν να αυξήσουν όσο είναι εφικτό την οικονομική απόδοση προκειμένου να αποφευχθεί η ταχεία πτώση του επιπέδου ζωής της πλειοψηφίας του πληθυσμού και να μπορεί να πληρώσει το αυξημένο ποσοστό των τόκων του κεφαλαίου της εθνικής οικονομίας. Αυτό θα μπορούσε να συγκριθεί με έναν καρκινοπαθή που προσπαθεί να αναπτύσσεται διαρκώς ως προς το σώμα του για να μείνει σταθερή η αναλογία του όγκου ως προς το σώμα. Αμέσως μόλις αυτή η σωματική ανάπτυξη επιβραδυνθεί έστω και λίγο ή σταματήσει, η αναλογία των καρκινικών κυττάρων θα γινόταν τόσο μεγάλη ώστε ο θάνατος θα ήταν απλώς θέμα χρόνου.

Από τα «ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ» εκδόσεις Πύρινος Κόσμος

Το καταστροφικό σύστημα του τοκισμού και του ανατοκισμού

Επιστροφή στον Klinksiek:

Από τα παραπάνω είναι προφανής ο λόγος που όλες οι θρησκείες απαγόρευαν τον τοκισμό...

Κοινωνίες χωρίς χρήμα

Όσο κι αν φαίνεται ωστόσο απίθανο, υπήρχαν επίσης κοινωνίες που λειτούργησαν θαυμάσια και χωρίς τον καρκίνο των επιτοκίων, της φιλαργυρίας και της αισχροκέρδειας. Σε αυτές τις περιπτώσεις το χρήμα είχε περιορισμένη διάρκεια κυκλοφορίας, επομένως δεν είχε νόημα η συσσώρευση ή ο δανεισμός.

Ενδεικτικά, στην αρχαία Σπάρτη ο Λυκούργος εισήγαγε κέρματα από σίδηρο, τα οποία καθώς σκούριαζαν, αποσύρονταν από την κυκλοφορία. Επίσης, με βάση τις ιδέες του Silvio Gesell (1862 – 1930), που πρότεινε το χρήμα να έχει ημερομηνία λήξης όπως καθετί άλλο στον κόσμο μας, τον περασμένο αιώνα στο Βέργελ (Woerkl) του αυστριακού Τιρόλου, εισήχθη ένα αχρήματο σύστημα ανταλλαγής αγαθών και υπηρεσιών. Παρά την αξιοθαύμαστη επιτυχία του συστήματος αυτού, απαγορεύτηκε πολύ γρήγορα από την αυστριακή κυβέρνηση, πριν προλάβει να εξαπλωθεί επικίνδυνα....

Τα χρέη των κρατών

Η υπερχρέωση των κρατών συνιστά το μοχλό για τον έξωθεν έλεγχο των κυβερνήσεών τους. Κάθε κυβέρνηση, όπως και ο κάθε δανειολήπτης, είναι υποχρεωμένη να

προσφέρει επαρκείς εγγυήσεις στους δανειστές. Οι δανειστές κατά προτίμηση θέλουν να πάρουν στα χέρια τους τα καλύτερα κοσμήματα του στέμματος, ήτοι της κρατικής παρουσίας, όπως είναι οι αυτοκινητόδρομοι, οι δημόσιες μεταφορές, ο ορυκτός πλούτος, λιμένες και αερολιμένες, επιχειρήσεις και τράπεζες με ισοσκελισμένους ισολογισμούς. Βέβαια το καλύτερο «προικοσύμφωνο» αφορά στο νόμισμα και στην οικονομική πολιτική του κράτους. Ιδίως η κεντρική, εθνική τράπεζα μίας χώρας συγκεντρώνει τόση ισχύ, που μπορεί να ποδηγετήσει ή να κατευθύνει την οικονομική πολιτική της εκάστοτε κυβέρνησης.

Όπως έγραφαν στις 26-9-1912 οι “London Financial Times”, «μία χούφτα άντρες επικεφαλής των πέντε μεγάλων τραπεζών θα μπορούσε να ανατρέψει όλον τον οικονομικό σχεδιασμό της κυβέρνησης».

Έτσι δεν είναι τυχαίο ότι διεθνείς τραπεζίτες κατάφεραν π.χ. να πετύχουν την ιδιωτικοποίηση των κεντρικών τραπεζών της Αγγλίας, της Γαλλίας και της Γερμανίας.

Και βέβαια είναι γνωστή η ιστορία της αμερικανικής FED, η οποία δημιουργήθηκε ως ιδιωτική κεντρική τράπεζα με σκοπό να δανείζει την ομοσπονδιακή κυβέρνηση των ΗΠΑ(!) Και η απόφαση αυτή δεν βγήκε από το Κονγκρέσο, αλλά από μία ιδιωτική συνάντηση διεθνών τραπεζιτών στο σπίτι του J.P.Morgan...

Άρα οι τόκοι που επιβαρύνουν τον κάθε Αμερικανό φορολογούμενο, επιστρέφουν στις τσέπες των τραπεζιτών, στους οποίους ανήκει η FED. Έτσι ενώ τα μόνα έξοδα της FED είναι το προσωπικό της συν το μελάνι, το χαρτί και ο εξοπλισμός για να τυπώνει δολάρια, συσσωρεύει διαρκώς πλούτο, ο οποίος αυξάνεται αλματωδώς παράλληλα με την αλματώδη υπερχρέωση των ΗΠΑ...

Η ισχύς της FED είναι σχεδόν απεριόριστη. Αφενός ελέγχει τη ροή του χρήματος και τα επιτόκια στις ΗΠΑ, με αντίκτυπο στην παγκόσμια οικονομία. Επίσης παγκόσμιο αντίκτυπο έχει με τη δυνατότητά της να προκαλεί πληθωρισμό ή αντιπληθωρισμό. Με τις αποφάσεις που λαμβάνει μπορεί να πυροδοτήσει την ύφεση και συνακόλουθα ανεργία ή αντίθετα αύξηση της οικονομικής δραστηριότητας, μπορεί κατά το δοκούν να κάνει τα χρηματιστήρια ν' ανεβοκατεβαίνουν...

Τι θέλουν οι global players;

...Εύλογα προκύπτει το ερώτημα, σε τι αποβλέπουν αυτά τα παιχνίδια των μεγάλων παικτών της παγκόσμιας οικονομίας, ποιος είναι ο σκοπός τους; Η απάντηση από τα χείλη του Montagu Norman, ο οποίος, ως επικεφαλής της Τράπεζας της Αγγλίας, βοήθησε οικονομικά τον Χίτλερ να υφαρπάξει την εξουσία:

«σκοπός είναι να ηγεμονεύει η παγκόσμια οικονομική ελίτ, ούτως ώστε να κυβερνάει τους πάντες και τα πάντα, ως ένας τέλειος, υπερεθνικός ελεγκτικός μηχανισμός».

Παρόμοια ο Βρετανός πρωθυπουργός Ντισραέλι είχε πει: «Ο κόσμος κυβερνάται από εντελώς διαφορετικές προσωπικότητες απ' ό,τι νομίζουν εκείνοι που δεν έχουν τη δυνατότητα να βλέπουν τι είναι πίσω από τα παρασκήνια».

Το χρήμα κυβερνάει τον κόσμο

«Η μεγαλύτερη κατάρα για τον άνθρωπο είναι το χρήμα».

Αντιγόνη του Σοφοκλή 440 π.Χ.

Τον Ιούνιο του 1999 στη Σίντρα της Πορτογαλίας έλαβε χώρα μία συνάντηση της λέσχης Μπίλντεμπεργκ, στην οποία ήταν μ.ά. παρόντες ο Ντέιβιντ Ροκφέλλερ και ο τότε πρόεδρος της Παγκόσμιας Τράπεζας Τζέιμς Γούλφενσον. Κατά τη συνάντηση αυτή έγινε λόγος για την ανάγκη να υπάρξουν μόνο τρεις νομισματικές ζώνες στην υφήλιο, μία παναμερικανική, μία ασιατική μαζί με τα κράτη του Ειρηνικού και η ευρωζώνη.

«Ζήτησαν να υπάρχουν “υπερεθνικοί θεσμοί” για την επιτήρηση των τριών ζωνών και ένας “παγκόσμιος υπουργός Οικονομίας” στον ΟΗΕ. Η πραγματοποίηση τριών νομισματικών ζωνών θα συμβάλλει τα μέγιστα, ώστε να εξαλειφτεί ο εθνικισμός και η παρωχημένη αντίληψη περί εθνικής κυριαρχίας».

“Prisma αρ. 47, 26/6/1999”

Πράγματι η εθνική κυριαρχία συνιστά σοβαρό εμπόδιο στα σχέδια της οικονομικής ολιγαρχίας, όπως διαπιστώνουν και άλλα επίσημα χείλη:

«Οι άνδρες της ελίτ των ισχυρών πιστεύουν ότι η διακυβέρνηση μίας παγκόσμιας αυτοκρατορίας είναι μία πολύ σημαντική υπόθεση για να την αφήσουν να εξαρτάται από τα καπρίτσια και τις διαθέσεις του λαού».

(John Ball, ΥΠΕΞ των ΗΠΑ το 1975 και επικεφαλής της μοιραίας επενδυτικής τράπεζας Lehman Bros)

«Τα εθνικά κράτη είναι απλώς ανίσχυροι παρατηρητές, καθώς σταδιακά χάνουν από την ισχύ τους απέναντι στους “global players”. Τα ποσά που συναλλάσσονται καθημερινά στα χρηματιστήρια είναι σχεδόν διπλάσια από τα συναλλαγματικά αποθέματα όλων των κεντρικών τραπεζών. Τα κράτη είναι αναγκασμένα να υποταχθούν σε αυτούς τους ισχυρούς, είτε το θέλουν είτε όχι, γιατί από τις κεφαλαιαγορές αντλούν χρήματα για τα χρέη τους. Γι’ αυτό τα κράτη υπόκεινται πλέον σε εκβιασμούς».

(«Η κρυφή παγκόσμια κυβέρνηση των ΗΠΑ» από το πρώτο κρατικό κανάλι της γερμανικής τηλεόρασης ARD στις 26-11-1975)

Για παράδειγμα το χρέος της Γερμανικής οικονομίας υπερβαίνει τα 3 τρις ευρώ. Οι τόκοι γι’ αυτό το δυσθεώρητο χρέος περνούν στις τιμές και επιβαρύνουν τους καταναλωτές. ...Έχει υπολογιστεί ότι περίπου το 50% του εισοδήματος του Γερμανού πολίτη άμεσα ή έμμεσα κατατρώγεται από τους τόκους. Κατ’ αυτόν τον τρόπο, λίγοι μέσω της κεφαλοποίησης τόκων αποκτούν όλο και περισσότερα, ενώ οι περισσότεροι έχουν όλο και περισσότερα χρέη.

Στην πράξη αυτό συνεπάγεται ότι για να καταβληθούν οι αυξανόμενοι τόκοι για το θησαυρισμό των πλουσίων, οι εργαζόμενοι είναι αναγκασμένοι να εργάζονται περισσότερο, να πληρώνονται λιγότερο και να κάνουν ιδιωτική ασφάλιση, ενώ παράλληλα το κράτος περικόπτει δραστικά τις δαπάνες προνοίας, κοινωνικά επιδόματα κλπ. Συνάμα, χάρη στην παγκοσμιοποίηση τα κράτη εισπράττουν λιγότερους φόρους, καθώς οι πολυεθνικές τα εκβιάζουν μεταφερόμενες σε φορολογικούς παραδείσους. Ως αποτέλεσμα ανεργία ή ημιαπασχόληση αυξάνονται,

με συνέπεια την φτωχοποίηση όλο και μεγαλύτερων στρωμάτων του πληθυσμού.

Η αδιέξοδη αυτή κατάσταση φτώχειας, ανεργίας, ακρίβειας και λιτότητας, λόγω της αδυναμίας των κυβερνήσεων να απαλλαγούν από τα πολλαπλά οικονομικά βάρη δανείων, περιβαλλοντικών καταστροφών, πολεμικών συγκρούσεων κλπ. οδηγεί μαθηματικά σ' ένα εκρηκτικό μείγμα κοινωνικών αντιπαραθέσεων και πολέμων. Και αυτό αποτελεί το πρόσφορο υπόστρωμα για να πάρει την εξουσία στα χέρια του ένας παγκόσμιος δικτάτορας...

Η φτώχεια στον κόσμο

Ο Χόσνι Μουμπάρακ, πρώην πρόεδρος της Αιγύπτου, είχε υπολογίσει ότι μόνον η αποπληρωμή των χρεών όλης της Αφρικής μέσα σε μία δεκαετία είχε στοιχίσει το θάνατο από πείνα σε 500 εκ, ανθρώπους...

...Κάθε εκατομμύριο αναπτυξιακής βοήθειας που δίνεται σε υπανάπτυκτες χώρες σημαίνει ότι στις βιομηχανικές χώρες επιστρέφονται τα διπλά, δηλ. δύο εκατομμύρια για την πληρωμή των τόκων των δανείων.

Από την άλλη πλευρά, σε χώρες που διαθέτουν μεγάλα πλούτη στο υπέδαφός τους, χρυσό, ουράνιο κλπ., όπως το Κονγκό, μεγάλες επιχειρήσεις χρηματοδοτούν και στρατολογούν αντάρτες και παιδιά στρατιώτες, ώστε με τον πόλεμο να εμποδίζουν την κυβέρνηση να εκμεταλλευτεί τους εθνικούς πόρους.

Ο πόλεμος ατμομηχανή της οικονομίας

Σε αυτό το σημείο θα παρεμβληθεί μία ενδιαφέρουσα σημείωση από «Τα Σημεία των Καιρών»:

«Όντως ο στραγγαλισμός των ασθενέστερων οικονομικά κρατών από τους παράγοντες που προωθούν την παγκοσμιοποίηση ισοδυναμεί με μία νέα μορφή αποικιοκρατικής κατοχής, ακόμη και εάν δεν γίνεται εμφανής χρήση βίας. Αλλά και ο πόλεμος, «ο πατέρας όλων των πραγμάτων» κατά τον Ηράκλειτο, συχνά γίνεται ανοιχτά ή συγκαλυμμένα, ο «πατέρας» μίας πιο φιλελεύθερης αγοράς, όταν αυτή αρνείται να ανοίξει με «ειρηνικά» μέσα. Εξοπλίζονται στρατιές «αντικαθεστωτικών» αλλά UCK ή όπως η αφγανική Βόρεια Συμμαχία. Διεθνείς οικονομικοί οργανισμοί συνεργάζονται με το NATO (ή τις ΗΠΑ) σε «ειρηνευτικές» αποστολές και συμμετέχουν στην ανοικοδόμηση των κατεστραμμένων από τον πόλεμο χωρών.

Από μία άποψη ο πόλεμος αποτελεί ψυχρά υπολογισμένη κερδοσκοπική επιχείρηση. Βλέπουμε λοιπόν πως ό,τι δεν έχει ήδη καταστρέψει η «απελευθέρωση», η ιδιωτικοποίηση και η επιβολή μεταρρυθμίσεων της αγοράς, αναλαμβάνει να το αποτελειώσει ο πόλεμος. Η συνταγή είναι παλιά και δοκιμασμένη.

Οι ακόλουθες γραμμές μοιάζουν να είναι σύγχρονες, προέρχονται όμως από την πένα του Carl Schmitt, ο οποίος υπήρξε ο θεωρητικός και ο επιφανέστερος νομικός του Τρίτου Ράιχ και τις έγραψε το 1932: «Ο οικονομικός ιμπεριαλισμός προσπαθεί, φυσικά, να δημιουργήσει μία κατάσταση στη Γη όπου θα μπορεί να κάνει ικανοποιητική χρήση των μέσων που του επιτρέπει η οικονομική ισχύς του, όπως είναι το πάγωμα των πιστώσεων, το εμπάργκο σε πρώτες ύλες, η καταστροφή του ξένου εθνικού νομίσματος κ.ο.κ. Όταν δε ένας λαός ή μία άλλη ομάδα ανθρώπων προσπαθήσει να αποφύγει την εφαρμογή αυτών των “ειρηνικών” μεθόδων, η ιμπεριαλιστική δύναμη θα θεωρήσει ότι υφίσταται “βία μη οικονομικού χαρακτήρα”. Έτσι θα χρησιμοποιήσει ακόμη πιο δραστικά μέσα εξαναγκασμού, που όμως παραμένουν “οικονομικά” και άρα (σύμφωνα με αυτή την ορολογία) μη πολιτικά και

βασικώς ειρηνικά μέσα όπως... εμπάργκο στην τροφοδοσία του άμαχου πληθυσμού και πολιορκία πείνας (λιμοκτονία). Τέλος, η ιμπεριαλιστική δύναμη έχει στη διάθεσή της τεχνικά μέσα βίαιης φυσικής εξόντωσης, τεχνικώς τέλεια σύγχρονα όπλα, που με μεγάλη επένδυση κεφαλαίου και φαιάς ουσίας έχουν κατασκευαστεί έτσι ώστε να είναι τόσο εύχρηστα που να μπορούν εν ανάγκη να χρησιμοποιηθούν και στην πραγματικότητα.

Εξυπακούεται ότι παράλληλα με αυτά τα μέσα χρησιμοποιείται ένα νέο, βασικώς φιλειρηνικό λεξιλόγιο που δεν μιλά πλέον για πόλεμο, αλλά για “κυρώσεις”, για “εκστρατεία επιβολής της τάξης”, για “διεθνή αποστολή αστυνόμευσης”, για “μέτρα εξασφάλισης της ειρήνης”. Ο αντίπαλος δεν ονομάζεται πλέον εχθρός, αλλά αντ’ αυτού κατηγορείται ότι παραβιάζει την ειρήνη ή χαρακτηρίζεται απειλή για την ειρήνη και εξοστρακισμένος από την κοινότητα των εθνών. Εν κατακλείδι, ο πόλεμος που γίνεται για τη διασφάλιση ή την επέκταση της οικονομικής ισχύος πρέπει με τη βοήθεια της προπαγάνδας να παρουσιάζεται σαν “σταυροφορία” και σαν “ο έσχατος πόλεμος της ανθρωπότητας”».

Επιστρέφουμε σε όσα ενδιαφέροντα έχει να πει και ο Klinksiek:

«Όταν το σύστημα του ανατοκισμού και των υπέρογκων χρεών των κρατών φτάνει στα όριά του, πολλές φορές τη λύση φέρνει η οικονομική κατάρρευση ή ένας πόλεμος. Ο πόλεμος καταστρέφοντας πόλεις, υποδομές, βιομηχανίες κλπ. ανοίγει το δρόμο για νέες επενδύσεις και νέο δανεισμό. Άλλωστε οι δωρητές στα ειδικά ταμεία που συγκροτούνται μετά τον πόλεμο για την ανοικοδόμηση των κατεστραμμένων χωρών είναι βέβαιοι ότι θα τοποθετήσουν επικερδώς τα χρήματά τους.

Υπάρχει σωτηρία;

Με τον τούρμπο καπιταλισμό και την τούρμπο κατανάλωση η ανθρωπότητα μέσα σε 200 χρόνια εξάντλησε σχεδόν φυσικούς πόρους που χρειάστηκαν εκατομμύρια χρόνια για να δημιουργηθούν. Το βέβαιο είναι ότι ο άνθρωπος θερίζει ό,τι σπέρνει, γιατί ο καθένας είναι υπεύθυνος για τις πράξεις του. Γιατί του αρέσει να τον αποπλανούν με δόλωμα υλικά αγαθά και επίγειες απολαύσεις. Ξεχνάει ότι σε σύγκριση με την αιωνιότητα της ύπαρξης, η παρούσα εφήμερη ζωή στην εφήμερη Γη, αποτελεί απλώς μία στιγμή δοκιμασίας της βούλησης, μία σχολική τάξη στο αιώνιο σχολείο της τελειοποίησης. Και όμως για την εφήμερη στιγμή πουλάει την αιώνια ευημερία της ψυχής του, γιατί ακούει πιο πολύ τη σάρκα παρά το πνεύμα του. Άραγε φταίει ο Θεός που οι αιχμάλωτες ψυχές βυθίζονται στη σάρκα τους, η οποία προσδοκά μόνο το θάνατο και όχι τη ζωή, όπως μαρτυρούν τα νεκροταφεία; Προφανώς ο άνθρωπος ευθύνεται αποκλειστικά, γιατί κατευθύνει τυφλά τη θέλησή του. Ξεχνάμε ότι η μεγαλύτερη απόλαυση, η μεγαλύτερη ηδονή για την ψυχή, σ’ αυτόν τον κόσμο και ακόμη περισσότερο στον άλλον, είναι η ένωση της βούλησής μας με τη θεϊκή, η μέθεξη με τη θεϊκή ελευθερία, παντογνωσία και παντοδυναμία.

Δυστυχώς όμως γενικά από την ανθρωπότητα – και ιδίως από τους ισχυρούς – δεν μπορούμε να περιμένουμε ότι θα γίνει αναστροφή και υπαναχώρηση από την αυτοκαταστροφική πορεία. Στην αρχαιότητα ο Θεός απέτρεψε την καταδίκη που είχε προφητέψει για τους κατοίκους της Νινεβή, γιατί μετανόησαν και αναγνώρισαν τα λάθη τους. Σήμερα όμως δεν φαίνεται πουθενά σωτηρία, καθώς η ανθρωπότητα πόρω απέχει απ’ το ν’ αναγνωρίσει τις ενοχές της κι ακόμη λιγότερο να δείξει έμπρακτα μετάνοια = αλλαγή νου.

Έτσι τυφλωμένη εσκεμμένα από τα παραπλανητικά εκτυφλωτικά φώτα των αμέτρητων πόθων της, χορεύει στο χείλος της αβύσσου, ενώ με τη θηλεία στο λαιμό

ο δεσμοφύλακας της την παρασέρνει προς τον οριστικό χαμό...

Ο χρόνος τρέχει όλο και πιο γοργά. Τα δραματικά γεγονότα στην παγκόσμια σκηνή διαδέχονται το ένα το άλλο χωρίς παύση και συνθλίβουν τ' ανθρώπινα σχέδια για το μέλλον. Αυτά δεν τα λέει κάποια Κασσάνδρα, αλλά τα σημεία των καιρών. Βλέπουμε ορατά μπροστά μας όσα ομόφωνα προάγγειλαν προφήτες εδώ και 4.000 χρόνια:

«Λιμοί, πόλεμοι, σεισμοί, επιδημίες...»

Είναι η αρχή για τις ωδίνες του τοκετού».

Ματθαίος 24, 8'

Η εποχή που ζούμε οδηγείται στο τέλος της, για να γεννηθεί η νέα εποχή που θα σημάνει τον τερματισμό της κυριαρχίας του, αντίχριστου και την ηγεμονία του Χριστού. Αυτά λένε η Βίβλος και οι προφήτες για το προσεχές μέλλον και τα σημεία των καιρών τα επαληθεύουν.

Θεωρίες Συνωμοσίας;

Αναμφισβήτητα η παγκοσμιοποιημένη οικονομία βρίσκεται στα χέρια των λίγων global players. Και αυτό δεν προέκυψε τυχαία, αλλά έχει διαμορφωθεί βάσει σχεδίου με επιμονή εδώ και αιώνες και χιλιετίες. Οι ισχυροί σ' αυτόν τον κόσμο μας θεωρούν ότι αυτοί διαμορφώνουν παρασκηνακά τα γεγονότα στην παγκόσμια σκηνή. Αλλά στην πραγματικότητα είναι ο «προαιώνιος ψεύτης και διάβολος», ο οποίος κινεί τα νήματα και τους χρησιμοποιεί σαν υποχείρια, υποβάλλοντας τους την πανάρχαια ιδέα – ύβρι, να γίνουν θεοί στη θέση του Θεού.

Μυστικές εταιρείες; Μυστικά συμβόλαια και τελετουργικά; Παγκόσμια ηγεμονία; Σκοτεινές δυνάμεις; Μονοκρατία; Υπερκυβέρνηση; Υπάρχει κάτι σ' αυτές τις θεωρίες; Πρόκειται για παράνοιες και φοβίες των συνωμοσιολόγων; Μακάρι να ήταν έτσι! Ακόμη κι αν διαβάζετε το παρόν σαν μυθιστόρημα τσέπης ή επιστημονικής φαντασίας, η οπτική σας σε σχέση με την πραγματικότητα θα οξυνθεί. Ελάτε να αντιπαραβάλουμε τα σύγχρονα γεγονότα με παμπάλαιες προφητείες.*

Σε τελευταία ανάλυση στο μέλλον θα αποκαλυφθούν τα πάντα ούτως ή άλλως. Τίποτα δεν είναι κρυφό υπό τον ήλιο, και κανένα βιβλίο, κινηματογραφικό έργο ή videogame δεν είναι τόσο καθηλωτικό όσο η πραγματικότητα.

Το σχέδιο για μια παγκόσμια ηγεμονία δεν είναι τόσο κρυφό ώστε να διαδραματίζεται μόνο στην – υγιή ή άρρωστη – φαντασία των συνωμοσιολόγων. Στις 17-2-1950 ο James Warburg, της Τράπεζας Warburg, έλεγε σε μία ομιλία του ενώπιον της Επιτροπής Εξωτερικών Υποθέσεων της Γερουσίας των ΗΠΑ:

«Θα καταλήξουμε σε μια παγκόσμια κυβέρνηση, είτε το θέλουν είτε όχι. Το ερώτημα είναι απλώς αν αυτό θα επιτευχθεί μέσω υποταγής ή μέσω συμφωνίας»!

Επίσης ο Ντέιβιντ Ροκφέλερ, ένας από τους πλουσιότερους ανθρώπους στην

* Σ.τ.μ. Αναλυτικά βλ. «Το Μέλλον είναι Τώρα!», «Προφητείες γύρω από το 2000» και «Τα Σημεία των Καιρών» στη συνέχεια της ιστοσελίδας.

υδρόγειο (αν και αυτό από μόνο του δεν τον καθιστά αυτόματα ύποπτο συνωμοσίας), είτε σε μια συνεδρίαση της λέσχης Μπίλντεμπεργκ τον Ιούνιο του 1991 στο Μπάντεν – Μπάντεν:

«Είμαστε στα πρόθυρα μίας παγκόσμιας ανακατάταξης. Το μόνο που χρειαζόμαστε είναι η σωστή, γενική κρίση κι έτσι τα έθνη θα αποδεχτούν τη Νέα Παγκόσμια Τάξη»!

Το αν υπάρχει ή όχι ένα σχέδιο παγκόσμιας μονοκρατορίας δεν είναι απλώς ένα θεωρητικό ερώτημα. Για το σύγχρονο άνθρωπο και για την ψυχική του ολοκλήρωση είναι σημαντικό να διακρίνει το φως μέσα στο γενικό σκοτάδι που μας περιβάλλει. Η ψυχή του καθενός αποφασίζει ποιο δρόμο θα πάρει πνευματικά, «με ποιους θα πάει και ποιους θ' αφήσει». Επειδή η απόφαση αυτή έχει συνέπειες πέρα από την επίγεια ζωή, είναι καλό για την ψυχή να γνωρίζει ποιες δυνάμεις απεργάζονται ποιο σχέδιο, εφόσον δεν θέλει να γίνει υποχείριό τους. ‘

Τι είναι όμως αυτό το σχέδιο, βάσει του οποίου οι αφανείς ισχυροί του κόσμου θέλουν να ελέγξουν όλον τον πλανήτη; Στην πραγματικότητα είναι τόσο παλιό όσο και ο άνθρωπος. Η συνωμοσία άρχισε ήδη στον παράδεισο, όταν ο πρώην Εωσφόρος, ο έκπτωτος άγγελος, παρέσυρε τους πρώτους ανθρώπους στην ανυπακοή με την υπόσχεση ότι θα γίνουν θεοί. Ο ίδιος Εωσφόρος δεν έπαυε έκτοτε να παρασύρει τα θύματά του υποσχόμενος εφήμερα πλούτη, εξουσία ή δόξα για να του πουλήσουν την ψυχή τους, ούτως ώστε να επικρατήσει αυτός στην πάλη ανάμεσα στο φως και στο σκοτάδι που δεν είναι μόνο σύμβολο και παραμύθι.

Τα δε τελευταία 200 χρόνια με την επέλαση του υλισμού κάθε μορφής και της αθεΐας, πλησιάζει όλο και πιο κοντά στο στόχο του. Εμφανώς η πρόθεσή του να κατακτήσει την παγκόσμια ηγεμονία, μέσω της ενσάρκωσης του βιβλικού «Αντίχριστου», πλησιάζει βήμα – βήμα, μετά από προσπάθειες αιώνων, στην ωρίμασή της. Είναι σχεδόν όλα έτοιμα. Οι υπηρέτες του προετοιμάζουν επιμελώς τη μεγαλοπρεπή, ένδοξη είσοδό του στην παγκόσμια σκηνή. Γιατί η τυφλή ανθρωπότητα θα τον λατρέψει σαν σωτήρα από την κρίση και θα του υποταχθεί πριν δείξει το αληθινό πρόσωπό του. Αυτά τα μελλοντικά γεγονότα προαγγέλουν ιερά βιβλία και μεμονωμένα προφητικές φωνές σε όλον τον πλανήτη απαρχής κόσμου...

Fake and real news...

Πριν προσπαθήσουμε να ανασηκώσουμε εν μέρει το πέπλο του μυστηρίου που καλύπτει κύκλους εξουσίας και λέσχες της δύναμης, θα προηγηθούν κάποιοι συλλογισμοί γενικά για τις θεωρίες συνωμοσίας. Η ενασχόληση με τέτοιες θεωρίες δεν είναι παιχνίδι ψυχαγωγίας, αν και έχει επιπτώσεις για την ψυχή.

Ένας κίνδυνος, όταν τις αποδέχεται κάποιος άκριτα, είναι να βλέπει παρανοϊκά σκευωρίες πίσω από τα πάντα. Η λύση εδώ δεν είναι τα ψυχοφάρμακα, αλλά η αφοσίωση άνευ όρων στον Θεό. Όταν ξέρει κάποιος ότι τον προστατεύει η θεία αγάπη, δεν μπορεί να τον κλονίσει τίποτα.

Για τους πιο αδύναμους χαρακτήρες υπάρχει ο κίνδυνος της παραίτησης, επειδή συνειδητοποιούν ότι ανώνυμα ιερατεία και ισχυρές ελίτ καθορίζουν ανεξέλεγκτα και τη δική τους μοίρα. Χρειάζεται τότε να σκεφτούν ότι ο Πάνσοφος έχει ένα σχέδιο σωτηρίας για τον καθένα, αρκεί να το θέλει και ο ίδιος:

«Μην φοβάστε αυτούς που σκοτώνουν το σώμα, αλλά δεν μπορούν να σκοτώσουν την ψυχή. Αντίθετα, να φοβάστε εκείνον που μπορεί να καταστρέψει και ψυχή και σώμα στην κόλαση». (Κατά Ματθαίο 10,28)

Συχνά τα ΜΜΕ στιγματίζουν σαν φαντασιόπληκτους συνωμοσιολόγους, ανθρώπους που απλώς στέκονται κριτικά απέναντι στις κατεστημένες main stream εκδοχές των γεγονότων. Ίσως οι θεωρίες τους είναι όντως παρατραβηγμένες και ανυπόστατες. Συχνά, όπως στο παραμύθι με το νεαρό που φώναζε ψέμματα «λύκος! λύκος!», έτσι και οι μυστικές υπηρεσίες, έτσι επίσης και ο Σατανάς, κυκλοφορούν αμέτρητες «κουφές», αστήρικτες ειδήσεις ή θεωρίες, ούτως ώστε η κοινή γνώμη να συνηθίσει είτε να πιστεύει αφελώς είτε να απορρίπτει τα πάντα, ακόμη και τα πιο ευλογοφανή και να μην βλέπει τον υπαρκτό κίνδυνο. Πράγματι, ιδίως στο διαδίκτυο διαδίδονται τόσο πολλά ανεκδιήγητα και τρελά της παραπληροφόρησης, που χρειάζεται υπομονή και γνώση για να ξεχωρίσει κανείς την ήρα από το σιτάρι.

Πέραν τούτου είναι προφανές ότι οι κύκλοι αυτοί, οι οποίοι όντως προωθούν παρασκηνιακά τα άνομα συμφέροντά τους και οι οποίοι συνήθως διατηρούν άριστες σχέσεις με τα περισσότερα ΜΜΕ, επιδιώκουν να δυσφημίζεται οτιδήποτε μπορεί να ρίξει φως στα σχέδιά τους.

Εν πάση περιπτώσει είναι για το συμφέρον του κάθε ενημερωμένου πολίτη να θέτει υπό κρίση την κάθε πληροφορία και να μην πιστεύει αφελώς τα πάντα. Μάλιστα στις εποχές που ζούμε, που θα φέρουν τις μεγαλύτερες ανατροπές στην ιστορία της ανθρωπότητας, είναι επιτακτικό καθήκον να κάνει μερικές δικές του σκέψεις. Όποιος αγνοεί τα σημεία των καιρών προκειμένου «να έχει την ησυχία του», συμβάλλει στο να διαμορφωθούν εξελίξεις που μια μέρα σύντομα θα τον βγάλουν απότομα από τη νάρκη του. Για τον αυτοσυνείδητο και αυτεξούσιο πολίτη του 21^{ου} αιώνα είναι ζωτικής σημασίας να βλέπει προς τα πού κατευθύνεται το όχημα στο οποίο είναι επιβάτης. Ο προορισμός του οχήματος είναι γνωστός χάρη σε χιλιόχρονες προφητείες, οι οποίες επαληθεύονται εντυπωσιακά από την κατεύθυνση που του δίνει ο οδηγός που το έχει εκτροχιάσει.

Οι πολιτικοί και η πολιτική

Είναι κατάδηλο ότι αποφάσεις των πολιτικών λαμβάνονται παρασκηνιακά πίσω από τα κοινοβούλια υπό την πίεση ομάδων συμφερόντων, που επιδιώκουν τον πλουτισμό τους και την άσκηση εξουσίας. Ένας πολιτικός που θα πήγαινε κόντρα σε αυτήν την καθαυτό ηγεσία της πολιτείας, θα απομονωνόταν ή θα παραμεριζόταν, όπως οι Κέννεντυ και άλλοι στην πρόσφατη ιστορία. Έτσι κι αλλιώς είναι οργανωμένες ομάδες συμφερόντων που προωθούν τους δικούς τους υποψήφιους, και μάλιστα άσχετα από ποιο κόμμα.

Η κοινή γνώμη βλέπει μόνο τον εξωτερικό κύκλο αυτών των ομάδων συμφερόντων. Ωστόσο την πραγματική εξουσία έχουν στα χέρια τους λίγοι στον εσωτερικό κύκλο, των οποίων η ταυτότητα συνήθως είναι άγνωστη ακόμη και στους πρώτους που εμφανίζονται δημόσια προς τα έξω. Και αυτοί όμως επιδιώκουν να γίνουν δεκτοί σ' έναν πιο κλειστό κύκλο εξουσίας, υπό τον όρο ότι εκτελούν σωστά προς το συμφέρον της ομάδας (οργάνωσης, λέσχης, στοάς κλπ.) τα καθήκοντά τους. Όσο ψηλότερα ανεβαίνουν τις βαθμίδες της μυστικής πυραμίδας, τόσο πιο κλειστοί και κραταιοί είναι οι κύκλοι μέχρι τη δεύτερη βαθμίδα της ιεραρχίας, η οποία συνιστά το κέντρο εξουσίας. Από εκεί λαμβάνονται αποφάσεις που αφορούν στη μοίρα πολλών ή και όλων των ανθρώπων. Στην τελευταία, πρώτη βαθμίδα, θρονιάζει ένας που επιτηρεί τους υφιστάμενούς του, ο Εωσφόρος. Με το πνεύμα του χειραγωγεί τους υποτακτικούς του νοερά μέχρι να έρθει η ώρα να ενσαρκωθεί και ο ίδιος στον αντίχριστο για να υφαρπάξει την πλανητική εξουσία...

Το υποχθόνιο σχέδιο

...Οι κύκλοι για τους οποίους γίνεται λόγος εδώ δεν έχουν ιδεολογικά κίνητρα, δεν ανήκουν αποκλειστικά και μόνον σε μια συγκεκριμένη φυλή, θρησκεία ή εθνικότητα. Είναι αβάσιμο να χαρακτηρίζονται «δεξιοί, αριστεροί ή φιλελεύθεροι», καθώς το χαρακτηριστικό τους είναι ότι χρησιμοποιούν κάθε θεσμό και κάθε άνθρωπο, προκειμένου να εδραιώσουν την εξουσία τους και να πετύχουν τους σκοπούς τους.

Γι' αυτόν το λόγο, όπου αυτό εξυπηρετεί τους σκοπούς τους, χρησιμοποιούν φασίστες και κομμουνιστές, φτωχούς και πλούσιους, επαναστάτες και υπερ-συντηρητικούς, μωαμεθανούς, χριστιανούς ή εβραίους, αθεϊστές και σατανιστές. Και κυρίως εκμεταλλεύονται τους χλιαρούς, τους βολεμένους, τους αδιάφορους και τους εθελοτυφλούντες εύπιστους.

Το πιο πρόσφορο έδαφος, το «κουμπί» στο οποίο πατάνε, είναι ο εγωισμός, η αντιχριστική ιδιότητα του καθενός μας, που μας χωρίζει από την ενότητα με το θείο. Τα θύματά τους δεν αντιλαμβάνονται καν ότι έχουν πιαστεί στο δόκανο, γιατί τα αποκοιμίζει το εγώ τους. Άλλωστε οι συνωμότες είναι μαέστροι στους εκβιασμούς, στο χειρισμό των ψυχών και στο να καλύπτουν τα ίχνη τους.

Υπάρχουν πολλοί μυστικοί κύκλοι εξουσιαστών και οι στόχοι τους μπορεί συχνά να συγκρούονται ή να διαφέρουν. Ωστόσο, είτε είναι η Αλ Κάιντα, είτε καπιταλιστές, κομμουνιστές ή εθνικοσοσιαλιστές κ.ο.κ. , το κοινό χαρακτηριστικό είναι ότι θέλουν ν' ανατρέψουν την υφιστάμενη καθεστηκία τάξη...

Κάθε μέσο είναι θεμιτό γι' αυτόν το σκοπό:

- Η κατάλυση νόμιμων κυβερνήσεων ως προϋπόθεση για την εγκαθίδρυση μιας κεντρικής παγκόσμιας υπερκυβέρνησης.
- Η κατάλυση της ελευθερίας της γνώμης και της αυτοδιαμόρφωσης της προσωπικότητας, γιατί είναι εμπόδια στον απόλυτο έλεγχο των μαζών.
- Η κατάργηση της ιδιοκτησίας και του κληρονομικού δικαιώματος ώστε να μην υπάρχει οικονομική ανεξαρτησία.
- Η αποδόμηση της εθνικής και πολιτισμικής ταυτότητας, γιατί άνθρωποι χωρίς ρίζες χειραγωγούνται πιο εύκολα.
- Η διάλυση της οικογένειας, ώστε να υπάρχει μία ελεγχόμενη ομοιόμορφη διαπαιδαγώγηση και ανατροφή.
- Η κατάλυση της δικαιοσύνης, της τάξης, της ηθικής και της ψυχολογικής ακεραιότητας, ώστε να μπορούν να επιβληθούν διά της βίας οι νόμοι της παντοκρατορίας των εξουσιαστών.
- Ο έλεγχος και η χειραγώγηση των θρησκειών, γιατί ο πόλεμος για την παγκόσμια κυριαρχία είναι και πνευματικός.

Συνοψίζοντας, ο Μέγας Ψεύτης και Παραπλανητής μηχανεύεται διάφορα κόλπα για

να μην ξεσκεπαστούν οι προθέσεις του. Όπως είδαμε με το παράδειγμα του λύκου, φροντίζει να κυκλοφορήσουν οι πιο παράλογες θεωρίες συνωμοσίας, τις οποίες απορρίπτει με την πρώτη η απλή λογική. Έτσι όμως απορρίπτονται πιο εύκολα και οι αληθινές αποκαλύψεις, που χάνουν την αξιοπιστία τους μαζί με τις άλλες ανιστόρητες, υστερικές και παρανοϊκές συλλήψεις.

Τέτοιες συλλήψεις προέρχονται από αστήρικτες θεωρίες, από ψευδοθρησκείες και ευφάνταστες ιστορίες, π.χ. για τη δημιουργία του κόσμου και την οντογονία. Και αυτές με τη σειρά τους γράφονται επίσης καθ' υπαγόρευση του Εωσφόρου για ευνόητους λόγους. Μια τέτοια χαζομάρα για παράδειγμα λέει ότι ο άνθρωπος προήλθε από γενετικά πειράματα εξωγήινων. Συγγραφείς όπως ο Zacharia Sitchin ή ο Έριχ φον Ντένικεν με ψευδοεπιστημονικά επιχειρήματα πείθουν ανεγκέφαλους αναγνώστες και κερδίζουν πολλαπλά σε βάρος τους. Εκτός αυτού, κινηματογραφικά έργα που χρησιμοποιούν για τρικ την τελευταία λέξη της τεχνολογίας προκαλούν στον ανώριμο θεατή σύγχυση ανάμεσα στην πραγματικότητα και στην φαντασία.

Έτσι στο μυαλό ριζώνουν αλλόκοτα κοκτέιλ ανάκατα με αλήθειες και βιβλικές ρήσεις, με αποτέλεσμα τα ζιζάνια που σπέρνει ο εχθρός να πνίγουν τον καθαρό σπόρο του θεϊκού λόγου. Αυτά τα μείγματα από ιστορικά γεγονότα, διαστρεβλώσεις, εικασίες, παραμύθια και λάθος μεταφράσεις τα κόβουν και το ράβουν μέχρι να ταιριάζουν στις προθέσεις των συντακτών τους και του εντολέα τους. Άλλωστε τα ανεδαφικά, εμπρόθετα κατασκευασμένα μυθιστορήματά τους για UFO και εξωγήινους θεούς, δεν τα πιστεύουν συνήθως ούτε οι ίδιοι, αφού θέλουν μόνο ν' ακουστούν, να πουλάνε best sellers και να κατασκευάζουν συνειδήσεις...

Τι σχέση έχω εγώ με τη συνωμοσία;

Η «παγκόσμια συνωμοσία» μάς ενδιαφέρει εδώ μόνο από την πνευματική της διάσταση, δηλ. την ανταρσία του Εωσφόρου απέναντι στον Θεό και τη δική μας συμμετοχή σ' αυτήν. Τα συγκεκριμένα παραδείγματα αδιαφανών κύκλων και οι ρήσεις ισχυρών ανδρών που αναφέρθηκαν αποσκοπούν αποκλειστικά στο να μας αφυπνίσουν και να παρατηρούμε πιο υποψιασμένοι τις εξελίξεις γύρω μας. Έτσι κι αλλιώς κάθε μέρα έχει μπει στον επιταχυντή και φέρνει συνεχώς κάτι νέο και αποκαλυπτικό των προθέσεων του Άρχοντα αυτού το κόσμου...

Όστος ο καθένας μας μπορεί να συμμετέχει στην παγκόσμια συνωμοσία ανατροπής της τάξης, ίσως χωρίς καν να το υποπτεύεται. Η συμμετοχή εξαρτάται από το αν και κατά πόσον πουλάει την ψυχή του για τις γυάλινες χάντρες αυτού του κόσμου, αγαθά, ηδονές, φήμη, καλοπέραση, καριέρα, επιβολή κλπ. Με άλλα λόγια μπορεί να ανήκει επίσης στην Αδελφότητα του Όφεως, όχι επειδή έχει περάσει από μνητικές τελετές, αλλ' επειδή ποθεί να κατέχει πράγματα, που είναι αυτού του κόσμου και του κρυφού άρχοντά του. Βέβαια, ιδίως σήμερα, κανένας δεν μπορεί ν' απαρνηθεί τελείως τη σάρκα και τα δέλεαρ – μιχλιμπίδια της επίγειας ζωής. Μάλιστα οι περισσότεροι δεν θεωρούν καν απαραίτητο να δείχνουν αυτοπειθαρχία, αυτοσυγκράτηση και ζήλο για να ελευθερώσουν το πνεύμα τους. Η Αδελφότητα της οφιολατρίας κατάφερε πανέξυπνα να υποσκάψει ηθικές αξίες και την προσωπική ανάπτυξη του πνεύματος. Με πλήρη επιτυχία επηρέασαν υποβολιμαία τα ήθη και την ιδεολογία της εποχής μέσα από τη βιομηχανία της «ψυχαγωγίας», τα ΜΜΕ, τον αθλητισμό, την κατανάλωση, το αδηφάγο σεξ χωρίς προσανατολισμό κι αγάπη, τον εγωκεντρισμό και την αδιαφορία, όλο το γυαλιστερό περιτύλιγμα του κόσμου. Σαν αποτέλεσμα η ασχολία με τα υπαρξιακά ερωτήματα της ζωής κατάντησε να θεωρείται παλιομοδίτικος κορσές σε βάρος της πανταχού παρούσας διασκέδασης.

Τον αποπροσανατολισμό, την υποδούλωση των μαζών, τα πέτυχε ο Σατανάς με το πιο πανούργο εύρημα: Μας έβαλε τρικλοποδιά καθώς κατάφερε να εμπαίξει τους ανθρώπους πείθοντάς τους ότι δεν υπάρχει!

Γι' αυτό το λόγο, η μοναδική διέξοδος από το αντιχριστικό σχέδιο για την κυριαρχία του στον κόσμο, είναι η αφοσίωση στον Θεό. Γιατί μόνο με τη δική του βοήθεια η ψυχή μπορεί να βρει την ελευθερία της.

«Όποιος ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους ότι είναι δικός Μου, θα τον αναγνωρίσω κι Εγώ για δικό Μου μπροστά στον ουράνιο Πατέρα Μου. Όποιος όμως Με απαρνηθεί μπροστά στους ανθρώπους, θα τον απαρνηθώ κι Εγώ μπροστά στον ουράνιο Πατέρα Μου».

Ματθαίος 10, 32-33

Και ας εκπληρωθούν οι προφητείες που λένε ότι, όταν ο αντίχριστος πάρει ολοκληρωτικά την εξουσία στα χέρια του, οι μάζες των τυφλωμένων ανθρώπων δεν θα περιγελούν απλώς τους πιστούς και την πίστη τους, αλλά και θα τους κυνηγούν για να τους εξοντώσουν...

«Μακάριοι όσοι διώκονται για τη θεϊκή δικαιοσύνη, γιατί η βασιλεία των ουρανών είναι δική τους. Μακάριοι είστε όταν σας χλευάσουν και σας καταδιώξουν και σας κακολογήσουν με ψεύτικες κατηγορίες εξαιτίας Μου. Να αισθάνεστε χαρά και αγαλλίαση, γιατί θ' ανταμειφθείτε με τοα παραπάνω στους ουρανούς».

Ματθαίος 10, 11 – 12 γ